

Toon Drent

22

Papa van Jana (2,5) en Lore (16 maanden), derde kindje op komst, getrouwd met Valerie (20)

'Ja, wij gaan meteen voor het grote gezin. Laat ons maar voortdoen terwijl we bezig zijn, dachten we. Ook al was de eerste zwangerschap ongepland. We wisten wel dat we snel kinderen wilden, maar we waren van plan om nog eventjes te wachten. Toen Jana werd geboren, was ik 19 en Valerie 17. Op haar zestiende was ze zwanger. We waren al twee jaar samen. Maar de bedoeling was dat ze haar school zou afmaken en dat we er dan snel aan zouden beginnen. Nu is het huisje-tuintje-kindje, maar in omgekeerde volgorde. Maar we hebben geen seconde getwijfeld toen de zwangerschap een feit was, want we wisten dat we er allebei klaar voor waren. Mijn moeder zei ook: *Het zou te zot zijn om het weg te doen, want jullie zijn er allebei klaar voor.* Dat was belangrijk want de steun van de familie – en zeker van de ouders – is cruciaal om een tienerzwangerschap tot een goed einde te brengen. Ik kan me inbeelden dat je de moed niet hebt om door te zetten als je geen steun krijgt van de mensen rondom je. Ook de ouders van Valerie hebben goed gereageerd. Zij wonen verder weg, maar ze komen iedere week langs om een beetje te helpen.'

'Ik woonde nog thuis toen Jana werd geboren. Omdat Valerie in Namen woonde en in Leuven studeerde, woonde ze bij ons in. Na de geboorte van Jana zijn we nog enkele maanden bij mijn ouders gebleven. Dan zijn we verhuisd naar ons huurhuis en binnenkort trekken we in het huis dat we gekocht hebben, zodat we echt helemaal geïnstalleerd zijn tegen dat nummer drie geboren wordt.'

'Ik werk in een tuincentrum. Ik was daar al aan de slag toen Valerie zwanger werd. Ik was blij dat ik al een inkomen had en we dus financieel niet op mijn ouders moesten leunen. We hebben altijd ons plan getrokken, al is het zeker in het begin moeilijk geweest. We komen niets tekort maar we kunnen ons geen extra's permitteren. Valerie heeft

geen inkomen. Ze is gestopt met haar studie toen Jana zes maanden was. Ze wilde graag lang borstvoeding geven en dat was moeilijk te combineren met studeren of werken. Maar elke medaille heeft twee kanten, want nu hoeven we onze kindjes niet naar de kinderopvang te brengen. Misschien dat Valerie haar studies later nog hervat, maar voorlopig komen de kindjes op de eerste plaats. Intussen proberen we te sparen wat we kunnen. We bakken zelf ons brood, geven de kleertjes door. Dat is niet alleen goed voor de portemonnee, maar ook voor het milieu. We gebruiken ook herbruikbare luiers.'

'Zijn we onze jeugd aan het missen? Die indruk heb ik niet. Als je vroeg gaat werken, heb je sowieso het gevoel dat je al wat verder staat. Uitgaan was ook nooit mijn grote interessegebied. Ik ben graag thuis met de kindjes. Ik denk dat Valerie soms wel zin heeft om eens weg te gaan, maar we hebben nog nooit een babysit genomen. Op zaterdag gaan de kindjes overdag bij mijn ouders, zodat Valerie tot rust kan komen. Want de korte nachten, die kruipen wel in de kleren. Maar tegelijk kan ik mijn dochters niet missen. Valerie gaat soms met de kindjes op tienermoederweekend. Die twee dagen verveel ik me steendoed en mis ik ze enorm. Sinds ik kinderen heb, breng ik ook veel minder tijd door op de computer. Vroeger kon ik vier tot vijf uur aan een stuk naar dat scherm zitten te kijken, nu amper een uur. Maar misschien is dat juist een goede zaak.' (lacht)

'Wat is er zo mooi aan kinderen hebben? Alleen al het feit dat ze er zijn. Het moment dat je wakker wordt en er staat er eentje aan je bed te schudden. Je wordt vanzelf goedgezind. Of ik een goede opvoeder ben, vraag ik me niet echt af. Het loopt goed. Het belangrijkste is dat je je kunt inleven in je kind, dat je weet waarom ze reageren zoals ze reageren. Ik denk dat elk kind op zich wel

een handleiding heeft. Die krijg je er bij de geboorte jammer genoeg niet bij. Maar met vallen en opstaan kom je alles wel te weten. Streng en liefdevol, zo proberen we te zijn.'

'Wij zijn een gelukkig gezin. Ook onze relatie zit goed. Als het spaak zou lopen, zou ik me nog niet kunnen inbeelden dat ik zou weggaan. Mijn kinderen een week niet zien, ik denk dat ik gek zou worden. Maar hoe dan ook kan ik me niet inbeelden dat ik mijn leven met iemand anders zou delen.'

'Als tienerouders in de media komen, is dat vaak omdat ze problemen hebben of niet voor hun kinderen zorgen. Wij willen laten zien dat het ook anders kan. In wezen zijn wij niet anders dan andere ouders. We kijken heel erg uit naar de komst van ons derde kindje. Mijn grootste wens is dat ze alle drie gezond en gelukkig groot mogen worden. Daar maak ik me soms zorgen over. Dat ze een ziekte krijgen of betrokken raken in een ongeluk. Ik hoop dat ze tevreden opgroeien en op een dag, in de verre toekomst, mogen sterven van ouderdom na een mooi en gelukkig leven.'

“ We hebben geen seconde getwijfeld, we waren er allebei klaar voor